GRADSKA BIBLIOTEKA
„JURAJ ŠIŽGORIĆ"
STUDENTSKI
NAUČNI ODSJEK

Tribuna

POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVU. Mali oglasnik 10 riječi D. 3.50 svaka daljnja 25 p. Priopćeno po retku D 10 — Plativ i tuživo u Šibeniku

IZLAZI SVAKOG DRUGOG DANA U JUTRO OSIM NEDELJE. Uredništvo i uprava u Tiskari E. Vitaliani i Sin, Šibenik, Ul. Episkopa Milaša. Izdavač i odgov. urednik Hanibal Vitaliani — Telefon br 47 —

POJEDINI BROJ STOJI DINARA 1,— Pretplata mjesečno Din 12.– Inostranstvo Din 120. Čekovni rač. Zagreb 38.114 - RUKOPISI SE NE VRAĆAJU.

GODINA IV — ŠIBENIK — 23 APRILA 1936 — SPLIT — BROJ 360

Dr Božo Peričić

Dobih za me mio i ugodan dar *„Njega bolesnika"* (Prva pomoć u nezgodama. II — prerađeno izdanje, Split 1936), djelo našeg poznatog liječnika i priznatog književnika u medicinskoj literaturi, i uvaženog i omiljelog i nezaboravljenog primariusa u bolnicama *u Šibeniku, Zadru i Splitu*. Ovo drugo izdanje njegova djela priredište njegovi štovatelji u Dalmaciji (a auktor ga je preradio, popravio i nadopunio) u prigod sedamdesete godine životu.

Mislim da je g. senator Dr Uroš Desnica progovorio iz duše svih, mnogobrojnih, poštovalaca Dra Peričića, kadá ga onako pozdravio prigodom 70-godišnjice. Riječi senatorove zaslužuju da se prepišu: „Ovaj familiarni način, kojim Vam pristupam da Vam čestitam, kaže Vam da iza mene ne stoji nikakova organizacija i nikakva ustanova, nego skup ličnih prijatelja i poštovalaca. Po cijeloj Dalmaciji gdje ste bili i vršili svoju dužnost osjeća se zahvalnost i poštovanje prema Vama i ovoj se proslavi pridružuju Vaši prijatelji, koji u prvom redu u Vama gledáju čovjeka u punom smislu riječi. U vrtlogu današnjeg života da ova proslava ne bi pala u zaborav, naša je dužnost da joj zadržimo trajnu uspomenu i mi Vas molimo da dozvolite da tome damo jedan dublji pečat otštampanjem jednoga od Vaših djela, kao dokaz zahvalnosti Vaših drugova i ljubavi Vaših prijatelja."

Koliko plemenita gesta svečarevih prijatelja, toliko lopidarni i jaki pozdrav g. senatora, izazvaće odobravanje svih onih koji vole i poštuju Dr Božu, a nisu znali da mu je sedamdesetà, pa izostadoše dá mu izraze blagodarnost za učinjena dobročinstva, a među te pripadam i ja.

Pisati o Dru Periičiću kao stručnjaku na medicinskom polju i radu u medicinskoj literaturi mogao bih jedino tako, ako bih prepisao ono što su o njemu stručnjaci, njegovi kolege, naši i strani, napisali; ali nije to svrha ovim nekolikim mislima, već htjedoh da se skromno odužim čovjeku u kojemu, kako reče g. Dr Desnica, *gledamo čovjeka u punom smislu riječi.*

Punih 17 ili 18 godina mojegá boravka u Zadru, imaćah sreću, za me osobitu sreću, da gledam rad i čujem o radu toga čovjeka, da slušam njegove predavanja, da se s njime razgovaram o nauci uopće, a napose o našem i tuđim jezicima, jer nas obojica zavoljesmo odávno, a i danas volimo: i Rječnike i Gramatike! Dr Božo završava kratki predgovor II. izd. *Njega bolesnika* . . . „a Bože daj da knjiga (spomenuta) „pridonese prosvjetljivanju našega naroda i olakšanju stanja bijednih patnika", pak premda najveći dio svoga najljepšeg života utroši u *„olakšanje bijednih patnika"* i u n prestano *usavršavanje* u svojoj struci (iskorišćujući ljetne ferije po bolnicama. Pariza, Beča it.d.) preostalo vrijeme, upravo lakomo, ulagaše u učenju jezikâ i čitanju klasika. Sami njego prijevod *Sekspirova Hamleta* (v. odl preštanpan iz N. Dobs) svjedoči o *preciznosti* i *skrupoloznoj* svijesti prevodioca da ne izostane ni jedan veznik ni jedan prijedlog koji ne bi odgovarao originalu i da sačuva, koliko naš jezik dopušta, sav čar i svu drav izvornika. Uporedite samo onaj monolog: *To be, or no to be* . . . u prijevodu Dr Boža sa izvornikom, pa ćete se uvjeriti: kako ni jeda zarezak, ni jedna interpunkcija nije ostata neuvažena; kakova je njegova produbljenost u duh Šekspirova jezika, stila i potresnog momenta, očajno-refleksivnog, kada se mučenička duša Hamletova nađe pred alternativom: *Il' bit il' ne bit* . . . .

Taj trud, da po mogućnosti, *ni jedan slog ne bude više*; da logički akcenat ostane na svom mjestu, da jasnoća izražaja ne pretrpi u konstrukciji stiha i rečenice, uza svu nabujalost dikcije engleskog — konbinovano-jezika, pretočena u naš, u tom pogledu mladi i neizrađeni jezik, iz čisto dramatskog jezika, i to šekspirovskog; pa ako to sve uočimo: prijevod Dr Peričića, koliko ja mogu da prosudim, uporedivši ga s drugim našim prijevodima, otskače „za tri koplja u visinu!" Upravo — u toj minucioznoj tačnosti, u toj finoj protančanosti da se sačuva duh i dah i držì originalr, mislim da je Dr Peričić, u tom prijevodu uspio. Vrijedi često ona talijanska: *traduttore — traditore*, ali bih rekao da je naš prevodilac, u ovom slučaju, srétno izbjegão, kao izuzetak odličan, od toga pravila!

Na taj prijevod osvrnuću se — što prije opširnije —, danas to nešto iznesoh kao „sitnu" karakteristiku *tačnosti, temeljitosti i ustrajnosti u radu* — svakom plemenitom radu — našeg svečara. Takovim njegovim rádovima bijah svjedokom, pa na sreću svoju, nastojah dà mu podražavam. I imaćoh u koga da se ugledam! Ako ne ustrajah, osjetih u duši prijekor! Moć primjera!

Djela književna Dr Peričića u našem jeziku (da govorim o njihovoj stručnoj vrijednosti — nisam spreman) po pravilnosti i tačnosti jezičnoj, i ako nam mnogo, s te strane, još nedostaje, odlična su i dosta su pridonijela našoj *medicinskoj terminologiji*. U svom *„Medicinskom Rječniku* (Zadar, 1919 — Št. Schönfelda), u predgovoru je auktor izjavio, da mu je briga bila da nazivlje odgovara napretku našega književnoga jezika i po mogućnosti narodnome govoru. Stoga je on nekim nazivima promijenio *uobičajeno* književno značenje prema *običajnome* u narodu. U tom pogledu, mislim, da nije mala zasluga njegova. On je marljivo sakupljao od naroda, puka, nazive, pa svojim zdravim osjećanjem prema našem jeziku, filološkim prirođenim smislom i učenjem i dotjeranim ukusom, nije nikada postupio lakomisleno, pa mu spreman slavista nema što da prigovori. „Olakšao je početni trud mlađim i starijim medicinarima na našem mladom medicinskom fakultetu."

Takovu „sitnu" radu i medicinska i filološka nauka naša biće harna Dr Božu. On je — u tom pogledu sitnog — nâ oko — rada, ali blagotvornog po svojim posljedicama, pošao stopama velikog slovenskog, a napose češkoga, filozofa, filantropa i reformatora T. Másaryka. „Njega bolesnika" trajni je spomenik auktoru.

Dugi niz godina poučavali smo zajedno u Učitelj. školi u Zadru, pa po štovanje i odnosi nastavnika i đaka prema profesoru „Higijene", prijatelju, savjetniku pri svakoj prigodi, ostala

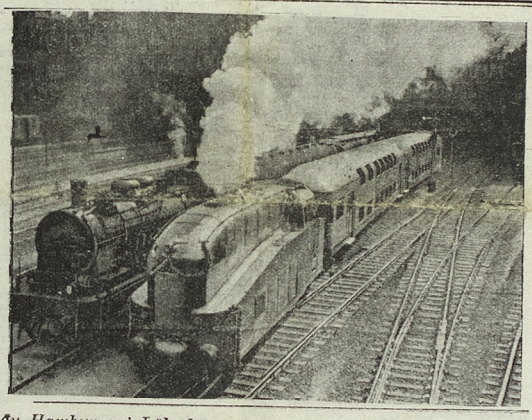
Mađarska će slijediti primjer Austrije

Prag 23. Čitava mađarska štampa donosi izjavu koju je jučer dao lord Rothermeere obzirom na mađarski revizionizam. Listovi sa najvećim oduševljenjem pozdravljaju riječi lorda Rothermeerea i očito naglašavaju da će Mađarska uz pomoć Italije i zapadnih evropskih vlasti strgnuti sa sebe lance koje su joj nametnuli mirovni ugovori. Mađarski se politički krugovi nadaju da će Mađarska u najskorije vrijeme uvesti nesamo opću vojnu dužnost nego će pokrenuti i pitanje revizije granica.

Interesantno je kako će se prí tome držati Francuska i Engleska, koje su u posljednje vrijeme i suviše favorizirale Mađarsku.

Njemački kolonijalni dan

Berlin 23 Sutra će se u čitavoj Njemačkoj održati „Kolonijalni dan" na uspomenu kad je državni kancelar knez Oton Bismark 24 aprila 1884 svečano proglasio teritorij ju gozapadne Afrike njemačkom kolonijom. Sutrašnji dan pretstavlja početak njemačke političke akcije u svrhu da joj se povrate njezine kolonije, koje su joj 1919 nepravedno oduzete.

Između Hamburga i Lübecka postavljen je za saobraćaj novi dvokatni električni vlak sa brzinom od 120 km na sat te prevaža preko 300 osoba, a uz pomoć jednog električnog kormila iz prvog vagona može da upravlja sa mašinom koja vozi iza zadnjeg kola.

Konferencija država balkanskog sporazuma se neće održati

Atena, 23. Prema pisanju grčkih listova grčka vlada nije baš najbolje raspoložena prema turskom zahtjevu o reviziji dardanelskog statuta i to s razloga što će Bugarska ovih dana zvanično zatražiti od grčke vlade da joj ustupi izlaz na Egejsko more. U Ateni se očekuje da će Jugoslavija moralno pomagati Bugarsku u tom njezinom opravdanom zahtjevu.

S druge pak strane Rumunjska je odlučila da preduzme u Ankari najenergičnije korake, ako Turska ne sačeka saziv Društva Naroda, koje ima da raspravi turski predlog. Prema vijestima koje stižu iz Bukurešta Rumunjska je protivna utvrđivanju Dardanela i već vladini krugovi najavljuju da Rumunjska ne će sudjelovati na sjednici država Balkanskog sporazuma koja bi se imala održati 4 maja u Beogradu.

Podizanje spomenika braći Radić

Zagreb. — Ovde se vodi živa akcija za podizanje spomenika narodnim prvacima Anti i Stjepanu Radiću i to u njihovom rodnom mjestu Trebarjevu. Otkriće spomenika treba da se obavi 11 juna u selu Trebarjevu, na mjestu, gdje se nalazila kuća, u kojoj su se rodili pok. Stjepan i Ante Radić. Očekuje se da će prilikom otkrića spomenika, uzeti učešće u svečanosti mnoge hiljade naroda iz svih hrvatskih krajeva naše zemlje.

je neizbrisiva i kod nastavnika i kod učenika toga zavoda. Oni odmori od 5 minuta, u učiteljskoj sobi, bijahu nam uvijek zaslađeni ili kojom pametnom napomenom ili kojom duhovitom šalom. Njegova sama nazočnost odisala je nečim: očinskim, bratskim, prijateljskim; njegova otvorena, muška, odsječitā riječ bijaše uvijek na svom mjestu; po vanjštini i izrazu lica — strog i u riječi — katkad — otresit, iznenadio bi te, da tako rečem, kontrast dobrote i nježnosti, čim bi nastão govor o zdravlju ili bilo kojem pitanju koje je u vezi sa „čovjekom patnikom". Tu je Dr Božo otkrivao „sebe"; tu je progovārala ona duša, i ono srce, i ona razboritost što je — sve zajedno, harmonično — odavalo: čovjeka o potpunom značenju!

Meni bijaše najugodnije, kada bismo se našli u njegovoj sobi „rada". Tu bijasmo u našem elementu! I o jeziku i o literaturi — u obimnom smislu —, i o prijevodima i o klāsicima slušah ga rado i imadoh što da naučim. Čudoh se da čovjek može sebi da stvori toliko vremena, uz teške zvānične dužnosti, da se bavi i znanstvenom i ljepom knjigom. Biblioteka, onda, ne bijaše mu brojem knjiga pretrpana, all izbor bijaše odličan — i po strukama i po auktorima. Ne znam, je li mi on to rekao, ili sam čuo od nekoga drugoga onu zgodnu talijansku: molti libri — poca testa, men' di quelli — più di questa!

Mnogo bih imao da pripovijedam o onim svijetlim i crnim danima 1918, kada nās zateče u Zadru i „Oslobođenje i okupacija prekomorske, savezničke(!) sile! Bolje je da o tome mučimo! No — onda se rastadosmo. Što njegovim odlaskom izgubih, i danas osjećām. Kasnije bijahu naši sastanci „ćrsoviti", ali naučih žalosnu istinu: kolika je sreća biti blizu *„potpuna čovjeka"*, a koliki je gubitak — biti daleko od njega!

Ako nisam mogao da uzmem udjela u čestitanjima onih koji ispuniše bratsku i prijateljsku dužnost prema Dr Perićiću, nije mi na kraj pameti, da sam se, sa ovo nekoliko rečenica, oduzio svojemu dobrotvorcu, kojemu neće biti prāvo da o njemu i ovo milo napisah javno! Znam da će mi reći: Ako sam što i učinio dobro, vršio sam svoju dužnost!

No dužnost je svih, koji umiju čitati, ne prema Dr Perićiću, već prema samima sebi: da nabave i pročitaju spasonosnu knjigu *„Njega bolesnika"*! Pomoći će u nevolji sami sebi i svome bližnjemu — patniku bolesniku! A za takove je Dr B. Perićić živio i živjeće do zadnjega časa!

Dr Mirko Perković

Društvo za čišćenje našeg plemena

U Zagrebu se osniva „Hrvatsko jezično društvo", komu je zadaća da pazi na čistoću hrvatskog jezika. Da nam se jezik nemilo kvari to vidi svāko ko uzme u ruke, ovaj ili onaj časopis ili knjigu; ali da je i gornje društvo suvišno kad imademo Jugoslavensku akademiju i tolika druga književna i naučna društva, ne treba naročito dokazivati.

Po našem mnijenju trebalo bi mjesto društva za čišćenje hrvatskog jezika osnovati kud i kamo potrebnije društvo za čistoću naše rase, plemena ili naroda. Trebalo bi odmah da se počne čistiti i rešetati s vrha do dna — in capite et in membris.

— Ižica.

Pobožnom „Katoliku"

„Katolik" bi svojim „uglađenim" i „Katoličkim" člankom o našem uvodniku „Pasha" mogao nekome da ustrcne i mrvicu mržnje i mrvicu zgražanja i protiv Tribune i protiv auktora dotičnog uvodnika, da ne bude niko pročitao Tribunu od 12-IV. o. g. Ali samo *„reverendi"* — služeći se svojom poznatom taktikom: — *„prešuti, što ti ne ide u račun, a prei načī i iskrivi, čime češ napakostiti protivniku"*, opet se proslaviše *pre vrtanjem, uvredama i lažima.*

Pitamo (a to je bitnost članka „Pasha): je li ili nije istinā da Kršćani, a napose *Katolici*, psuju javno i Gospoda Boga, i Isusa Hrista, i Majku Božju, i sve svece, pa i pokojnike? I to, ne prednjače li, u najstrašnijim epitetima protiv tih najuzvišenijih pojmova religije, sa onim sramotnim *glagolom*, najkatoličkīji — po imenu — narodi: *Talijani, Španjolci, Madžari it.d.* a Dalmacija?!? Je li ili nije istina da ni Jevreji ni Muslimani *ne psuju* ni Šabaota ni Alaha?!? *Hic Rodus — hic salta „Katoliče"*!

Je li ili nije istina: što *Katolici* — Talijani čine u Abisiniji i *Istri*?/ Kad se je usudio „Katolik" da reče bar jednu riječ na obranu *Katolika* Abesinaca i *Katolika Hrvata i Slovenaca u Istri*?!? Po čijem „naređenju"?

Što najgore — u onom politegu — prođoše „Kršćani", u koliko su odnosi na *„beštimu"*, zar je kriv iko na svijetu, osim samih *„hulitelja"* Gospoda Boga?!? De „Katoliče" — odgovori! Ili bolje: šuti!!

Što ćeš „Katoliče"? Kad si uhvāćen u škripcu, onda ili šuti, ili se „Kršćanski" braniš! Inače ima svako pravo da te sudi po tvojim — riječima i po tvojim — djelima!

Uvrede i psosti — pristajuti — kao cvijet za kapom! To ti je dolican ures! Zar — ne?!

Pitanje na pitanje

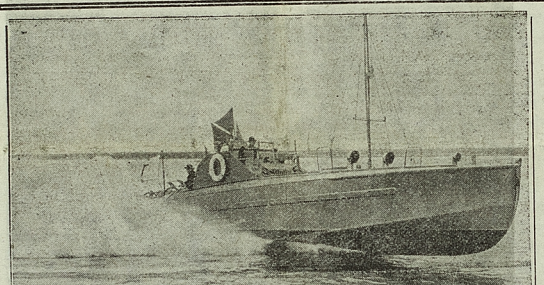
U svom posljednjem broju „Katolik" pita „mjesne školske vlasti" otprilike: Šta misle preduzeti da se suzbije komunizam među školskom omladinom?

Ne bi li bilo na mjestu, prije meritornog odgovora, postaviti „Katoliku" pitanje, zna li on za onu poslovicu: „Ko s đavolom tikve sadi, o glavu mu pucaju!?"

I zna li „Katolik" kolika je to niskost: saditi sā đavlom crvenī korov u strasnoj želji da božanska bijika bratstva i jedinstva, reda i rada na jugoslovenskoj njivi u korjenu ugine, pa poslije drugoga u pomoć zvati — *i na nj čak krivicu svaljivati*, kad pri razdiobi satanskih plodova, đavo svog saradnika za grlo šćapa i o ledinu ga tresne?!

Bogu — ili Mamonu, al' obama — jok! To piše u evanđelju.

o.

Torpedni čamac sa dva cilinder motora 500 P. S. sagrađen na brodogradilištu Thornyeroft a Co u Greenhithu nedaleko Londona za jednu daleko istočnu vladu, naoružan raznom municijom vozi 50 engleskih milja na sat.

VELIKA BRITANIJA I ITALIJA

Zagreb, 19. IV. — Pisati u ovaj čas o razvoju i stanju političkih prilika i odnosa u Evropi jednako je ko pisati o eventualnostima jednoga rata, u kojem sudjeluje mnoge vojske na mnogim ratištima. Ko što je u ratu uspjeh problematičan čak i ondje, gdje stoje na raspolaganju pretežnije vojne sile, jer su za uspjeh odlučne višekrat nepredviđene i neshvaćene mogućnosti, tako i u sadanjoj međunarodno-političkoj situaciji može jedna nepredviđena i neshvaćena okolnost da opredijeli sasvim drukčiji rezultat krupnoj diplomatskoj borbi, koja se ovih dana vodi i koja stoji pred tim, da dosegne svoj vrhunac u Ženevi.

Englesko talijanska napetost, koja posljednjih dana postaje sve žućnija zbog ratne situacije u Abesiniji, gdje su Talijani uspjeli da se domognu obala jezera Tane, mogla bi lako poprimiti vrlo ozbiljne dimenzije t. j. ta kav karakter, da bi maslo ili ništa pre ostajalo do formalnog sukoba.

Ta napetost i taj eventualni sukob ne bi, kako se već jasno vidi, ostali lokalizovani; njihove bi posljedice bile kobne za evropski mir, jer bi se mahom ustalasale sve one i moralne i fizičke snage, koje su se do sad ograničavale da s jedne strane utiču na očuvanje mira, a s druge da, makar pod cijenu rušenja tog mira, dođu do ostvarenja svojih rivendikacija ili na široko zasnovanih planova, o kojima je već suvišno podrobnije ovdje govoriti, jer su postali javna tajna izvjesnih političkih tendencija.

Opasnost je tim veća, što se kod veleila opaža delinearana razdvojenost. Za Francusku je najvažnije pitanje Porajnje, za Veliku Britaniju pak Afrika, i dok su te dvije velesile tako orijentisane, u Ženevi ne znādu čega da se prihvate ni šta da odluče. Pa i u samom pitanju Afrike razdvojenost je među njima velika, isto kao i u pitanjk Porajnja. I tamo i amo trebalo bi nešto preduzeti, da se saniraju povrede nanesene međunarodnim obavezama, ali kod toga postoji i opet divergentnost, protuslovlje i to do mjere, koja već u očima drugog svijeta prikazuje Društvo Naroda kao problematičnu moralnu snagu ili kao ustanovu koja bi morala vršiti svoju ulogu skroz oportunističkim metodama. Kraj takovih prilika nije naravski začudno, što se danomice čitaju vijesti, koje su ne samo kontradiktorne, nego i senzacijonalne i nemoguće. Ženeva bi n. pr. po tim vijestima imala da odluči oštrije sankcije protiv Italije, inače bi se London odlučio sam na koercitivne mjere, čak na zatvaranje Suezkog kanala; Francuska će tražiti ukidanje sankcija protiv Italije, a tražiti će ih protiv Njemačke; Vel. Britanija neće, opet, ništa učiniti sama po sebi, nego će sve raditi u solidarnosti sā Ženevom; s druge se strane ističe kako su svi pregovori u Ženevi bezizgledni itd. U tolikom kaosu vijesti i naziranja kako da se i približno označi vjerojatna mogućnost raspleta?

Englesko-talijanska napetost faktično postoji i ona je sada dosegla svoju valjda najakutniju zategnutost. Hoće li zbog toga zbilja doći do sukoba? Teško je u to vjerovati, prvo svega, jer bi sam sukob mogao da bude fatalan ili jednoj ili drugoj od stranaka, a onda i zato, jer bi dao povoda, da se Evropa ponovno nađe na poprištu jednog općeg razračunavanja. Ali stoji i to: da se pobjednička Italija neće dati zastrašiti prijetnjama, kao što se ni Engleska neće dati omalovažiti. I šta će onda da preostane? Sporazum. Uz čiju žrtvu? Uz žrtvu Abesinije.

Netom afrička vojna dopre do momenta, kad Abesiniji već neće preostati drugo nego da sklopi mir, nastupit će čas za stvarne pregovore. I onda će objekt tih pregovora biti: podjela Abesinije, dakle ono, što je mnogima bilo jasno već od onog doba, kad je Italija mogla kroz mjesece i mjesece nesmetano dā šalje svoju vojsku u istočnu Afriku, čime je ona otpočela odmah nakon onog poznatog sastanka u Stresi, od kojeg se je inače očekivala akcija za sredjenje Srednje Evrope. Medjutim je Srednja Evropa odložena za bolje vrijeme, a došla je na red Abesinija.

Potvrdu ovoga nalazimo i u komentarima situacije u glavnim francuskim i engleskim novinama. „Matin" je ovih dana napisao, da će se u Ženevi naći većina, koja će biti protiv britanskog plana o pooštrenju sankcija, pa da će se situacija i dalje razvijati povoljno za Italiju. „Times" je pak napisao, da je politika Vel. Britanije u talijansko-abesinskom sukobu nepromjenjena tj. da ona neće preduzimati ništa na svoju ruku, jer da smatra da tu treba da stupi Liga Naroda kao cjelina.

Italija pak sa svoje strane poručuje Ženevi: rat u Africi se neće prekinuti, dok se god ne uklone sankcija. Nakon ukinuća sankcija biti će tek mogući pregovori. Francuska štampa povodom sastanka odbora trinaestorice i osamnaestorice u Ženevi poručuje Engleskoj, da pored engleskih interesa ne zaboravi interese Evrope i odvraća je od prenagljenih odluka, jer da bi usljed toga mogao doći u pitanje i sam opstanak Društva Naroda.

Ovako stoje stvari gledane s političkog stanovišta, a kako stoje gledane s financijskoga, to je opet pitanje, koje ima takodjer svoju veliku važnost i uticajnost. Tu Engleska može Italiji da naškodi više nego li svim političkim represalijama i zbog toga upravo dobiva mnogo na vjerojatnosti ona gore spomenuta hipoteza o sporazumu, kojim bi se imalo sve da izravna bez većih i opasnih potresa.

Javno se mnijenje podijelilo u dva tabora: u pesimistički i optimistički. Skori će dani objasniti, koji je tabor znao bolje da gleda u suštinu događaja, tj. da li stojimo zbilja pred novim međunarodnim zapletima ili pred popuštanjem napetosti. D. S.

Predavanje u Sokolu

Poznati zagrebački advokat i istaknuti sokolski radnik Dr. Hugo Verk održao je u petak, 17 aprila, uveče u Sokolskom Domu predavanje o sokolskoj ideologiji u vezi sa današnjim prilikama. Pred odličnom publikom koja je ispunila veliku dvoranu Doma, pozdravio je predavača starešina Sok. Društva g. P. Kovačev ističući njegove zasluge na opće nacionalnom i specialno sokolskom polju te zahvaljujući mu na spremnosti kojom se odazvao i došao naročito u Šibenik da progovori s braćom.

Poslije pozdrava svom rodnom gradu Šibeniku pozvao je predavač prisutne da svoje misli i pozdrav upute uzvišenom Starješini Nj. Vel. Kralju Petru II, što dvorana prihvaća sa trostrukim zdravo.

Predavač se radnje ovoj izmjeni misli sa braćom. On smatra da će najbolje udovoljiti zadatku ako iznese ono što je sam doživio za 42 godine svoga sokolovanja. Treba, kaže Dr. Verk, kadikad zastati za časak na svom putu, obazrati se unatrag i osmotriti pređeni put, da se čuje što prošlost govori i čemu ona uči. Pri ovakom pogledu unatrag, u svoju prošlost, neće se sokoli postidjeti svog djela, nego mogu da budu ponosni što pripadaju sokolskoj instituciji i što su nosioci velike sokolske misli.

Pri ovom zahvatu u nedavnu prošlost predavač je neobično vješto oživio sve važnije događaje, iz našeg cjelokupnog narodnog života i povezao ih sa razvojem sokolstva ističući i podvlačeći blisku idejom vezu sokolske misli sa iskonskim narodnim težnjama i principima. Kao polaznu tačku uzeo je sveslavenski kongres u Pragu (1848 god.) kad je po prvi put triumfovala misao slavenske uzajamnosti i bratstva, koju će neposredno iza toga da uzme sokolstvo kao osnov svojoj ideologiji. U velikim i jasnim potezima prikazao je razvoj sokolstva i njegov pobjedni put iz Praga na naš Jug, u Ljubljanu, Zagreb pa u Primorje, stvaranje brojnih sokolskih gnjezda, njihovo logično združivanje u saveze i ujedinjavanje plemenskih saveza u narodnu cjelinu. Sokolstvo je čedo nacionalizma, ono je s njim povezano kao uzrok i posljedica, jer nacionalizam nije drugo nego duboko osjećanje i čista svijest o pripadanju jednom narodu, kome ima da se stavi u službu sva duhovna i fizička snaga a u cilju ostvarenja narodnih zadataka i principa. Svim svojim radom i duhom sokolstvo je služilo i služi narodnom ujedinjenju koje znači integraciju svih zdravih narodnih snaga u pomenutom cilju. Predavač ističe momente kako je Sokolstvo uvijek, i davno prije političkog ujedinjenja, bilo svijesno ovog najvećeg imperativa. Tuđinac se, kaže Dr. Verk, nije bojao plemenskog sokolstva nego jugoslovenskog. Pominje slučaj, kada je 1914 imalo sokolstvo da sformiše jednim sletom u Ljubljani svoju misao o narodnom jedinstvu, kako su austrijske vlasti obećale dozvoliti slet ali bez učešća Srba, a br. Oražen to odbio s riječima: „Ne treba nam sleta bez Srba". Sokolsku misao nisu mogli da ustraše ni brojni progoni ni veleizdajnički procesi: sokoli su ostali prvi na braniku jedinstva i slobode, a Austrija je propala.

U prvim danima slobode sokoli su učinili opet korak napred. U teškim časovima iza sloma Austrije unijeli su svojom organizovanom snagom red gdje je bio ugrožen, i požurili da svoju davnu misao sokolskog ujedinjenja što prije povedu. Naročito se u tom poslu istakla Dalmacija koju je pok. Skerlić nazvao najborbenijom i najdosljednijom u borbi. Sabor sokolski u Novom Sadu 1919 postao je konstituantom, a onaj u Zagrebu zakonodavnim tijelom za ujedinjeno sokolstvo. Tu je formulizam onaj visoki cilj sokolstva koji je u stvaranju višeg kulturnog tipa čovjeka-Jugoslovena. Svaki soko — po Tyrševoj velikoj riječi — treba da ima i svoje političko uvjerenje koje se poklapa sa sokolskim principima. Stoga je soko protiv svakog onoga ko nije za jedinstvo. Sokolstvo nije politički ni stranački nastrojeno, jer to nije u duhu njegove visoke etičke ideologije, ono ide za ostvaranjem samo vječnih životnih narodnih principa: „Jedan narod, jedna država, jedno sokolstvo" kako reče naš brat starješina Gangl. Ali soko mora da prati budno život oko sebe i ono mora da kaže svoju riječ kada se zamagle oči onima koji kormilare državnim brodom.

Govoreći o teškoćama u sređivanju prilika, o smetnjama koje su bile na putu integracije nacije i države nove i mlade, o vihoru partijskih strasti i uplivu neprijateljskih sila, navodi primjere iz talijanskog ujedinjenja i citira riječi filozofa—ideologa Mazzini-a koje se divno mogu da primijene na naše prilike. Pominje frazu Metternicha iz 1835 godine da je Italija i tal. jedinstvo jedan fantom i jedan geogr. pojam, a njoj nasuprot djelo plemenitog Cavour-a samih 35 godina kasnije. Čulo se i u nas sličnih riječi duha Metternihova, ali — istorija ide napred i niko je ne može zaustaviti, makar ponekad usporila hod.

Sokole koji su se naučili pregarânju — a u pregaranju iz ljubavi je sve — ne smije ništa omesti. Treba sačuvati nove naraštaje, graditi a ne rušiti, ljubiti a ne mrziti — to je zadatak. Izjednačiti razlike između nas, podrediti svoje dobro hrvatstvo i srpstvo i slovenstvo jugoslavenstvu, od jugoslovenstva slavenstvu, a od ovog k čovječanstvu — to je visoki cilj sokola.

Misao, koja živi u srcu naroda, krči puta naprijed i provaljuje elementarnom snagom kad dođe odsudni čas. —

Publika je s pažnjom i simpatijom saslušala odličnog sokola i besjednika i ispratila ga živim aplauzom.

Traži se vrtlara koji bi preuzeo već uređeni rentabilni vrt uz povoljne uvjete.
Obratiti se DJENKU DELFINU.

Apel na upravu ljubljanske opere

Kroz najskorije Ljubljanska opera i opereta će sa potpunim svojim ansamblom da gostuje u Splitu kroz niz večeri. Do sad nije iz Šibenika ništa poduzeto da bi Ljubljanska opera gostovala i u Šibeniku barem za par večeri, pa stoga to ovijem činimo a stalni smo, poznavajuć prirodjenu susretljivost braće slovenaca, da se ugl. Uprava uvažene Ljubljanske opere neće oglušiti na ovaj apel, jer Šibenik ima sve preduslove za ovakova gostovanja, pa da će bilo to i sa nešto reduciranim ansablom gostovati i u Sibeniku barem sa *četiri operetne priredbe*. Dakle do vidjenja!

Neprilika na šibenskoj stručnoj školi

Dne 20 ov. mj. obustavljeno je predavanje na ovdašnjoj stručnoj produžnoj školi i to na zanatskom odjelenju razlogom što nastavnicima nisu isplaćeni zaostali honorari, ovo obustavljenje po izjavi gg. nastavnika trajaće dok se to pitanje ne bude reguliralo.

Na trgovač. odjelenju pomenute škole nastava redovito teče, jer je isplata honorara osigurana.

Trošarina na vino i rakiju

U prošlom broju ovoga lista bili smo javili o novom načinu naplaćivanja trošarine na vino i rakiju, ali sa nadležne strane je upozorilo kako će se u Primorskoj banovini primjenjivati ovlaštenje iz § 32 financijskog zakona za 1936 37 godinu. Po ovom ovlaštenju naplata banovinske trošarine može da se uvede na predlog banske uprave a po odobrenju ministra finansija. Prema tome je uvađanje ovakove naplate trošarine na vino i rakiju fakultativno. S obzirom na teške prilike, u kojima se sad nalazi vinogradarstvo u ovoj banovini, ne postoji nikakva namjera da se iskoristi ovlaštenje, koje daje financijski zakon. Prema tome banovinska trošarina na vino i rakiju naplaćivaće se u Primorskoj banovini kao i dosada, t.j. po uredbi o banovinskoj trošarini na vino i rakiju od 23 novembra 1934 g.

Automobilska nezgoda

Grofovi Enrich Johon Hardegg i Welterckichen iz Prezburga putujući prekjučer za Split susreli su kod mjesta Utvine kola šibenskih seljaka Ante Čola i Špire Mileta. Konj se je prestrašio i bacio ih tako da su obojica dobili lakše povrede. Grofovi ne znajući za kakvu nezgodu produžili su za Split, ali na molbu šibenske policije sprovedeni su u Šibenik. Grof Werterkichen je pušten na slobodu, a upravljač automobila grof Hardegg je zadržan dok ne plati oštetu.

†

U petak dne 24 o. mj. održaću u 9 s parastost obljetnice smrti moga neprežaljenog poč. supruga

Nike Petranović

carinskog činovnika

Obred će se izvršti u šibenskoj varoškoj crkvi Vaznesenija Gospodnjeg.

ANA ud. PETRANOVIĆ
pok. Nike

Prevrnula se lađa bačvom vina

Kako je poznato, već više dana u brodovima na obali pred kafanom „Istrom" prodaje se vino. Jučer prolazeći na svojoj redovnoj pruzi, talijanski parobrod „T. Rismondo" podigao je valove" pa se je jedna valjda slabo pričvršćena bačva skotrljala i prevrnula brod. Vlasnik podnio je prijavu i u ime oštete traži oko 4.000 din.

VELIKI AUTOBUS agencije „Zuklin" iz Beča bio je jučer u Sibeniku, na prolasku iz Splita izletnici koji su već preputovali veći dio naše države pregledali su znamenitosti grada te nakon toga proslijedili su za slapove Krke i Plitvice.

UDRUŽENJE POŠT. T. T. SLUŽBENIKE izdalo je naročite marke za pripomoć svojim bolesnim drugovima. Marke se mogu dobiti na svim pošt. uredima. Razumjevši humanitarnu svrhu odluke Udr. post. T. T. služ, preporučuje se svima da ju kupujući markice pripomognu.

Društvo „Prijatelja Francuske traži lokal, sobu po mogućnosti posebnim ulazom za 1. maja. Ponude slati na Uredništvo. 2—1

Među nama

Malo više savjesnosti

Uboga i bijedna starica I. S. bez ikakve pomoći, prepuštena samoj sebi i vihoru života, bez krova nad glavom, skapajući od gladi tražila je moleći i plačući da joj se pruži korica hljeba, ali oni koji su nadležni da se brinu za takove bijednice, zatvorili su uši na njezine vapaje.

Žalosna je činjenica da u našem gradu nema ljudi koji bi ipak morali povesti malo više računa o ovakvim sirotama i da im pruže minimum za život.

Stoga upućujemo topli apel na cij. građanstvo i nadležne faktore, da bi što se tiče ovakvih stvari, poradili oko toga.

Nemojte da bude to samo glas vapijućeg u pustinji! M.

Žalosna činjenica za naš turizam

Ima tako nesavjesnih ljudi kojima nije stalo do toga, da naš grad bude na dostojnoj visini, nego nastoje čak i ono malo stranaca što dođe u Šibenik otuđe. To će vam najbolje pokazati ovaj primjer:

Jedna strankinja na proputovanju, došla je u jednu našu trafiku. Pregaču koju je htjela da kupi prodavač joj je procijenio na 25 din. Pošto nije dobro razumila naš jezik, a prodavač je to opazio i htijući da joj bude pri ruci, to joj je „tačno" ponovio cijeni: „Trenta lire, signora"! Komentar je suvišan.

Napuštamo lokal na Narodnom trgu
i prodajemo svu robu uz tvorničke cijene.
Crvenković i Manojlović
SPLIT, Narodni trg, ugao

Iz Zemunika

Makjavelizam na granici

Da bi realizovao želje, prilično egoističkog standarda, neki zemunički gospodin vraća se na kolosjek makjavelizma, po kojem je jurio i za vrijeme političke karijere.

Ništa lakše od toga; prelaziti indolentno preko fakata i lijepiti pred očima javnosti nekonkretne izvještaje nije težak posao, pogotovo onda kada se jednog štapa drži priličan društvance istomišljenika.

Od vremena do vremena dotični gospodin sa svojim poštovanim saradnicima, pokušava preko dvaju poznatih dnevnika paralizovati aktivnost zemuničke bolnice, lansirajući u javnost neistinitu tvrdnju da je bolnica na stazi propadanja otkad je izgubila „popularnog upravnika“ . . . vrsnog hirurga.

Istina, jedna izolovana bolnica kao što je zemunička ne može postojati bez hirurga, ali je preko svake pretjeranosti isticanje velevrijednog gospodina da hirurgom zemuničke bolnice samo jedan liječnik u Primorskoj banovini postati može, u konkretnom slučaju bivši njen upravnik, o kome ne znam da li se mnogo dobra kazati može.

Pitam se — smije li se dozvoliti da na jednom važnom mjestu na granici — sjedi čovjek (pa makar i liječnik) koji propagira sve drugo samo ne ideju patriotizma?

Smije li se dozvoliti da jedna bolnica kroz sve godišnje dane — na unutrašnjem mira bolesnika — bude Montekarlo?

Smije li se dozvoliti da jedna bolnica u izvjesnim prilikama postaje utočište ne baš hvalevrijednih ljudi?

Odgovorite, ljudi, ako Boga znate!

Potrebno je da se već jednom riješi pitanje postavljanja stalnog hirurga, koje pitanje pada u nadležnost Kr. Banske uprave, ali je potrebno pri tom paziti da se ne povrate stare i teške prilike.

Kome leži na srcu budućnost ove bolnice, taj će pozorno baciti pogled u prošlost. Da li je pak politika makjavelizma donosila za sobom trajne i zdrave plodove, nek istorija kaže.

Zemunik, aprila 1936.

GRANIČAR

Pašman

Strašna jugovina koja je puhala na 7 i 16 t. mj. uništila je čitavo pašmansko južno polje, tako da nije ni jedan ovogodišnji usjev na zemlji ostao, a da nije potpuno uništen. A masline i smokve uništene su za više godina. Bijedan seljak, koji se je do koji dan nadao dočepati mladog bobe i krumpira, ostala mu je nada jalova, tako da se je pojedinim obiteljima koji imadu na ovu stranu svoje polje, pogoršalo stanje sto posto nego li je bilo prošle godine.

Uzrok nesreće je taj, što se je put uz more popravio i zid podigao gore tako da valovi koji udaraju u bedem razlijevaju se po polju i uništavaju ga, jer prije dok je bilo samo žalo, nepamti nijedan starac u mjestu, da je bilo ovako polje uništeno, a premda je jugo puhalo.

Umoljavaju se nadležne vlasti, da bi izvolili čim prije na lice mjesta poslati stručnjake, e da ogromnu štetu procijene i bijednim seljacima bilo na koji način bude se došlo u susret.

I. S.

Školska svečanost

Petrčane, 14 IV. — Na prvi dan Uskrsa članovi Podmlatka crvenog krsta priredili su školsku svečanost. Velika školska dvorana bila je premašena za mnogobrojne posjetioce, iz samoga mjesta a i iz najbliže okolice. Sve tačke programa bile su izvedene od strane članova sa naročitom dobrom spremom i razumjevanjem, i na naročito zadovoljstvo gledalaca. Neke tačke su se morale ponoviti.

Moralan i materijalan uspjeh svečanosti bio je odličan. — n —

Za 30 Dinara dobivate kod uprave Tribune Šibenik 10 kg dobrog mo vinskog papira za omotavanje.

Zadrugarstvo u sjevero-dalmatinskoj periferiji

U istinu, sva sreća, što se je zadrugarstvo u ovom dijelu sjeverne Dalmacije razvilo u onoj mjeri u kojoj je ono razvijeno danas. Jer očito je, da bi u drugom slučaju prilike ovoga krajà bile još daleko lošije nego su to danas. Kao svuda, gdje je kod članova zadruga bilo bar nešto zadrugarske svijesti, tako i ovom siromašnom kraju, donijelo je zadrugarstvo velike koristi. Uspjeh koji je, na privrednom polju, poluèen preko zadrugarstva, nebi ga dakako naš seljak polučio nikada — radeć neovisno — pak da vladàju u svijetu najbolje prilike.

Nije ni oštrom oku našeg otočana izbjegla korist koju bi mogo imati od zadrugarstva. Brzo je on uvidio da je jedino u zadrugarstvu njegov spas, pak je već koncem prošlog stoljeća počeo osnivanjem zadrugà i postao, da tako rečemo, u nekim slučajevima, fanatični pristaša zadrugarskog pokreta. Jedna od najstarijih zadruga u ovome kraju, iz prošlog stoljeća je Ribarska zadruga u Premudi (proslaviće brzo 50 godišnjicu svog opstanka), koja se ubraja među prve i najbogatije — u inventaru — zadruge u sjevernoj Dalmaciji.

Nema sumnje da su vrlo dobro došle konzumne i kreditne zadruge, ali naročito veliku korist imaju danas ljudi od produktivnih i njima sličnih zadruga. Ove posljednje dolaze dobro svima, a specijalno onim mjestima i krajevima koji su udaljeni od gradova, te seljak nije u mogućnosti da svoj produkt unovči tako brzo, tako lako i tako dobro, kako to može onaj kome je blizu grad i tko ima svoje dobre i stalne mušterije. Produktivne su zadruge, može se mirne duše reći u nekim krajevima spasile selo i podigle seljaka, koji je danas potpuno svijestan da bi bez zadruge puno i puno lošije prošo. Za to i nije čudo, ako je naš čovjek postao fanatičan zadrugàr i nemože zamisliti ništa, nikakav posao, ako to nije preko zadruge.

Mi imamo upravo nevjerojatnih slučajeva, koje možemo iznašati kao primjere, gdje je seljak bio u mogućnosti, preko zadruge, unovčiti svoj produkt uz fantastičnu veću cijenu — 200 do 300 posto višu — nego je to mogo prije, dok zadruga nije postojàla. To su fakti — ne „bombe“ — koji govore u prilog ove vrsti zadruga kao i zadrugarstva uopće. Svi ovi momenti neèeju i nemogu izbjeći ni najprimitivnijem našem čovjeku i o njimà te kako vodi računa, jer je to usko vezano sa njegovom eksistencijom.

Nepobitna je istina i to, da su baš radi ovih uspjeha u zadrugarstvu, negdje nicale zadruge, koje nisu imale nikakvog uvjeta za prosperitet. Uzimalo se, više puta, negdje nešto tako na laku ruku, računajuć da će ići, jer ide i drugdje! Pojedinci bi zamišljali, jer imà u blizini mora, posteje svi uvjeti (?) za osnivanje ribarske zadruge; jer ima možda u okolici nešto ovaca i drugog blaga, može da se osnuje sirarska zadruga itd. itd.! Međutim, to su zablude i time se ni malo ne koristi zadrugarstvu, nego, naprotiv, škodi. Jer se mora imati u vidu i biti na oprezu, da ljudi ne dolaze do razočaranja, jer to ima uvijek svoje posljedice, a nekada baš i krupne. Dakako, od toga se rađa nepovjerenje i kasnije, ako bi za nešto stvarno postojali svi uvjeti, nepovjerenje koči rad.

Nije nam namjera da idemo na dugo ili da govorimo o nekim štetnim pojavama po zadrugarstvo, nego nam je naprotiv cilj da prikažemo uspjehe i korist zadrugarstva u ovome kraju.

Kako rekosmo, ovaj dio sjeverne Dalmacije ima vrlo velike koristi od zadrugarstva i ovdje zadrugarstvo jako dobro napreduje. Dovoljna je konstatacija, da nema onda skoro niti jednog mjesta, da ne bi imalo bar po jednu zadrugu. Ima pak mjesta koja imaju po dvije, tri, čak i četiri zadruge. Kada jedno mjesto do 800 stanovnika, ima po četiri zadruge — potrošnu, mljekarsku, ribarsku i kreditnu — to je skoro više nego dosta. Jer se oko tih zadruga može vrtiti sve, te postoji mogućnost da se sve u mjestu odvija preko postojećih zadruga.

Da bi nam bilo moguće prikazati, u glavnom, rad, poslovanje i korist od zadrugarstva u ovom kraju, uzećemo kao primjer Mljekarsku zadrugu u Silbi. Biće dakako najbolje, ako pustimo, da brojke — a to su pare — govore:

Mljekarska zadruga u Silbi osnovana je, inicijativom blgp. Don Rika Brnetića, godine 1925. Neposredno iza osnutka, raznim prilozima i pripomoćima, nabavljena je jedna kuća, te je zadruga proradila početkom god. 1926. Nova velika zadružna zgrada sagradjena je već 1931 god. — od troška od din. 160.000. Ova zgrada potpuno odgovara potrebâma jedne savremene tvornice — za produkciju sira. — Broj članova u ovoj zadrugi vrti se, od osnutka, oko 100-tine. Ona je u svojih 9 godina poslavanja (po četiri mjeseca godišnje rada) i mala ništa manje nego 1,350,000 dinara prometa. Od toga isplaćeno je članovima za mlijeko din. 1,250,000 K tome još inventar zadruge (zgrade, alati i ostalo) ima vrijednost od 250 hiljada din. Mljeko je članovima bilo ranijih godina plaćeno po din 5 kilogram; posljednjih godina à din 4, a ove godine à din 3. Ova cijena mlijeka je dosta visoka, ako se uzme u obzir, da član kroz cijelu sezonu ima sigurnog „kupca“ — pak koliko on imao mlijeka.

Kroz ovo vrijeme zadruga je preradila, od 265,000 kg. mljeka, 53,000 kg sira, oko 15,000 kg skutà (puina) i oko 700 kg màslaca. — Dobar dio ovoga sira prodan je u Ameriku — do konca 1935 g. preko 200 q.

Kada se napomene, da je gore navedeno minimum produkcije od onoga što bi zadruga bila u stanju da producira, plasirà i članovi doprinašaju, može se mirne duše ustvrditi, da su rezultati više nego odlični. Jer se mora još znati i to, dà je ova zadruga, od kako postoji, digla visoko cijenu siru, koja je prije osnutka iste, bila vrlo niska, a da i ne spominjemo kakova bi bila danas. Još je ova zadruga učinila i to, da je silbanski sir opet dobio svoje mjesto među prvima u Dalmaciji — to ga za pravo i pripada, — a koje je neko vrijeme bio izgubio — krivicom raznih špekulanata.

Iz gornjih se cifara jasno razabire korist koju seljak ima od zadrugarstvà, a naročito, kako rekosmo, od ove vrsti zadruga. Stoga je svugdje, a naročito u ovom siromašnom dijelu kamenite Dalmacije, potreban sistematski zadrugarski rad i osnivanje što veći broj zadrugà — gdje za to postoje uvjeti. Jer je već davno rečeno: „U zadrugarstvu je spas“.

Silba, 17 IV 1936. P. K.

Oglas licitacije

Nabavka cementa. Tehničkom Odeljku Sibenik potreboo je 20.000 kg. cementa postavno Petrčane — općine Nin. Zatvorene i sa 5.- Din. taksirane ponude dostaviti najdalje do 1. maja 1936 u 11 sati, naknadne ponude neće se primati. 3—2

O groznoj nesreći na moru

Kako smo već javili, dne 16 ov. mjeseca desio se nesretan slučaj u kanalu između Vinjerca i Selina, kakav se rijetko pamti u ovim krajevima.

Puhalo je silno „jugo“. Ogromni valovi udarali su o obalu. Tog kritičnog dana uputio se iz Vinjerca u Seline sa dobrom brodicom stari i vrij dni pomorac paron Šime Parić. Osim njegà nalazio se u barci seljak Ante Jurlina star 22 godine, koji se upravo spremao, radi teškog življenja u našem kršu, da pođe na rad u Zagreb. Nedaleko pješčane obale, koja se stere ispod Velebita, brodica se napunila morem i počela da tone. Ljudi su sa obale promatrali očajnu borbu za život sa bijesnim elementom. Čuli su se zdvojni povici u pomoć. Ali im se pomoći nije moglo i svi pokušaji ostali su uzaludi. Nesretni mladić zbunjen i gledajući smrti u oči pokušao je da ispliva na vjetar, ali su ga sile ostavile i on je potonuo. Stari Šime Parić uhvatio se sretnim slučajem za veslo i držao se grčevito, dok mu nije pritekla u pomoć u zadnji čas brodica. Vjetar je grozno fijukao zrakom, more je paklenom bukom udaralo o kraj, te lađa nije mogla odmah da mu se približi. Bila mu je bačena skela koju je vjetar daleko otjerao. I kad je izgledalo da je svaka nada izgubljena, baci ga val na lađu. Ljudi ga zgrabe i napolâ mrtvog izvuku iz mora.

Najviše priznanje i zahvalnost zaslužuje narednik žànd. gosp. Vinko Barbalić, koji je naredio da se pošalje u pomoć barka iz Vinjerca, pošto se ljudi nisu usudili da im radi razbješnjelog mora idu u pomoć. Također treba zahvaliti i g. Josipu Dadiću trg. iz Seline koji je pokušao da se na gredi približi utopljenicima.

Sutradan krstarile su barke čitavim kanalom da nađu bar mrtvo tijelo nesretnog Jurline. Tek slijedeći dan zakačile su se za odijelo mu udice parangola koji je bio bačen i izdigle ga na površinu. Ljudi ga uhvatiše i izvukoše na kraj. A na obali čekao ga je otac i plačući bacio se na mrtvo tijelo svog sina.

More je i dalje nastavilo svoje divlje huktanje, dok nije osvanulo jutros mirno i sa nedužnim licem, kao da i nije u njegovim dubinama našao groznu smrt jedan mladi život.

U interesu svoga mjesta šaljite redovito dopise

Tijesno

Dne 20 IV 1936

Pozorišni odsjek mjesnog Sokolskog društva, priredio je dana 19 IV o. g. u svojim prostorijama, vrlo uspjelu zàbavicu davanjem komada „Carevà kći“ bajku u 2 čina.

Komad su izvela sa puno shvaćanja mladja sokolska djeca izvježbana po svojoj učiteljici i prosvjetarki mjesnog Sokolskog društva G. N. Crnčević, koja je uspjela da i u školi svoju djecu sokolski odgoji i zagrije ih za sokolsku ideju, kojoj oni danas korisno i vjerno služe.

Pored vrijedne i agilne prosvjetarke, G. N. Crnčević, ovako lijepom uspjehu zàbave doprinijeli su mnogo i naše vrijedne članice gg. E. Fulgosi, M. Rakvin i S. Belas, koje svakom prigodom, pa i ovom stavljaju se društvu na raspoloženje, pripremajući i uređujući kostime, koji su se naročito ovog puta istakli.

Poslije samog komada slijedio je ples, koji je u najboljem raspoloženju potrajao do kasno u noć.

Posjet je bio vrlo brojan, a uspjeh u svakom pogledu obzirom na prilike zadovoljio je društvo.

Sokolsko društvo svojim radom živo nastavljà, te će početkom mjeseca maja prirediti i još jednu zabavu.